

Ο ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΠΑΛ

ΠΩΣ ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΤΡΩΝΕ ΞΥΛΟ

Ας πούμε διαβάξεις εφημερίδα. Ας πούμε ότι η πρώτη είδηση ξεκινά με τη φράση «φοιτητές των ΕΑΑΚ μοίραζαν προκήρυξη έξω από ΕΠΑΛ». Το σωστό είναι να σηκωθείς, να παρατήσεις την εφημερίδα και να φτύσεις τον κόρφο σου. Οι φοιτητές των ΕΑΑΚ ποτέ δεν μοιράζουν προκήρυξεις. Ποτέ δεν βγαίνουν από τη σχολή τους, παρεκτός αν πρόκειται να περιδιαβούν το δρομολόγιο Ομόνοια – Σύνταγμα. Και ποτέ των ποτών δεν πλησιάζουν τα ΕΠΑΛ. Ακόμη και τότε που ήταν μαθητές, οι φοιτητές των ΕΑΑΚ βλέπανε τα ΕΠΑΛ μόνο κάθε Απόκριες, όταν τα ΕΠΑΛ έρχονταν στο χώρο τους για να τους πετάξουν τα παροιμιώδη «νεράτζια με ξυραφάκια».

Για να το λένε βέβαια, κάτι θα έγινε, χώρια που παίζει και βίντεο πιστοποίησης της αλήθειας. Ας πούμε λοιπόν ότι όντως κάποιοι «φοιτητές των ΕΑΑΚ» πήγαν να μοιράσουν προκήρυξη έξω από ένα ΕΠΑγγελματικό Λύκειο. Γιατί όμως να κάνουν τέτοιο πράγμα, ενώ καθόλου δεν το συνηθίζουν;

Εδώ η απάντηση είναι εύκολη, αλλά πρέπει να ξέρι κανείς τι είναι τα ΕΑΑΚ. Τα ΕΑΑΚ είναι φοιτητικά σχήματα που παριστάνουν τις αυτόνομες ομάδες ανά σχολή, ενώ στην πραγματικότητα βρίσκονται υπό τον έλεγχο οργανώσεων της άκρας αριστεράς με ηγέτες πενήντα ετών και άνω. Οι «οργανώσεις της άκρας αριστεράς» με τη σειρά τους, παριστάνουν τις οργανώσεις της άκρας αριστεράς ενώ στην πραγματικότητα πρόκειται για παραρτήματα του ΣΥΡΙΖΑ.

Εδώ και δεκαετίες, τα ΕΑΑΚ συνηθίζουν να στέλνουν τα νεαρά μέλη τους για να φάνε ξύλο ώστε «να γίνει κίνημα». Κατά τη δεκαετία του '90, όταν κάποιοι από εμάς ήταν μικροί και μαλάκες και φοιτητές, η θεάρεστη πρακτική «στέλνουμε τους μικρούς να φάνε ξύλο για να γίνει κίνημα» εφαρμοζόταν συνήθως έξω από το υπουργείο Παιδείας, όπου τα ΕΑΑΚ έστηναν θεαματικές προσπάθειες βίαιης εισόδου, μετά οι πιτσιρικάδες τρώγανε το ξύλο και μετά κατήγγειλαν στις γενικές συνελεύσεις ότι «η αστυνομία χτυπάει φοιτητές». Το πράγμα είχε και κωδική ονομασία: οι πενήντάρηδες ηγέτες του φοιτητικού κινήματος μάθαιναν στους μικρούς να το αποκαλούν «ελεγχόμενη σύγκρουση» και η ονομασία υιοθετείτο, πιθανόν γιατί ήταν λιγότερο επώδυνη από τις εναλλακτικές (μήπως «ρουφιανιά»; - μπα- δεν ταιριάζει σε επαναστατική οργάνωση).

Οπότε: οι «φοιτητές των ΕΑΑΚ» βρέθηκαν έξω από το δαιμονικό ΕΠΑΛ, ακριβώς για να φάνε ξύλο και να γίνει θέμα. Ας σημειωθεί εδώ ότι πιθανότατα δεν γνώριζαν ότι γι' αυτό ακριβώς είχαν πάει, γιατί αυτή είναι γνώση που αφορά αποκλειστικά την καθοδήγηση. Όπως και να 'χει, το γεγονός είναι ότι αμέσως κουβάλησαν και τον υπόλοιπο Σύριζα, δηλαδή τις τοπικές ΕΛΜΕ, τους ευαίσθητους καθηγητές, και φυσικά τα πάντα πρόθυμα για κάλυψη επαναστατικών δραστηριοτήτων ΜΜΕ.

Κι αυτοί, όλοι μαζί παρέα, έστησαν το θέμα της Σταυρούπολης Θεσσαλονίκης. Απομένει το «γιατί».

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ: ΤΟ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟ 2018

Εντάξει, έχει μεσολαβήσει Χαρδαλιάς και каранτίνα, αλλά η προηγούμενη φορά που οι συριζαίοι τρώγανε επίτηδες ξύλο δεν είναι τόσο μακρινή που να την έχουμε ξεχάσει. Ήταν τρία χρόνια πριν, 2018. Η σχολική χρονιά ξεκίνησε στις αρχές του Σεπτεμβρίου, με τον Πρωθυπουργό της Ελλάδας Αλέξη Τσίπρα να μιλάει στο ευρωκοινοβούλιο. Ο Τσίπρας κατήγγειλε το «τέρας του ακροδεξιού λαϊκισμού» και κάλεσε σε «ευρύ προοδευτικό μέτωπο αντιμετώπισής του».²

Δύο εβδομάδες μετά που ο Πρωθυπουργός της χώρας ανήγγειλε την έναρξη του αντιφασιστικού κινήματος, ο Πέτρος Κωνσταντίνεας, βουλευτής Καλαμάτας του Σύριζα, αποφάσισε να κάνει μια βολτούλα μεταξύ των καλαματιανών ψηφοφόρων του. Η επιλογή του τόπου και του χρόνου είχε γίνει ακριβώς όπως προτείνει ο Κλαούζεβιτς:

Η επίθεση στον βουλευτή έγινε μπροστά σε στέκι των οργανωμένων οπαδών «Bulldogs» (...) Είναι γνωστό σε όλη τη Μεσσηνία ότι οι φανατικοί οργανωμένοι οπαδοί της Καλαμάτας έχουν σχέση με την ακροδεξιά και ούτε οι ίδιοι το κρύβουν.

Ο βουλευτής είχε παρακολουθήσει τον αγώνα Καλαμάτα - Πάμισος και στη συνέχεια έφυγε από το γήπεδο πεζή. Στον δρόμο βρέθηκε έξω από το στέκι των οργανωμένων οπαδών και κάπου εκεί ξεκίνησε το επεισόδιο (...).³

Καταλάβετε; «Βρέθηκε έξω από το στέκι των οργανωμένων οπαδών μετά από αγώνα». Το αποτέλεσμα τέτοιων τυχαίων επιλογών ήταν ότι στις δύο εβδομάδες που ακολούθησαν την πρωθυπουργική έκκληση για αντιφασιστικό κίνημα, οι συριζαίοι είχαν ήδη προλάβει να δεχθούν δύο «δολοφονικές επιθέσεις από φασίστες», ενώ τα τρία προηγούμενα χρόνια της διακυβέρνησης Σύριζα... τεσπά, δεν ξέρουμε πόσες είχαν δεχτεί, αλλά αν ήταν μία τη βδομάδα θα το θυμόμασταν.⁴

Οι επόμενοι μήνες εξελίχθηκαν αναμενόμενα. Στις 28 του Οκτώβρη 2018, κάποια βλαμμένα από ένα όμορφο λύκειο του Γέρακα αποφάσισαν να συμμετάσχουν στην παρέλαση του σχολείου τους με τρόπο ακόμη πιο καραγκιοζίστικο απ' ό,τι συνηθίζονταν, δηλαδή φωνάζοντας συνθήματα των ΟΥΚ ή κάτι τέτοιο. Οι καθηγητές του σχολείου θεώρησαν καλό (και το πιο αστειό: κατά πάσα πιθανότητα προοδευτικό) να προχωρήσουν σε αποβολή της κατά φαντασίαν διμοιρίας. Η διμοιρία απάντησε γράφοντας συνθήματα στο σχολείο. Η άκρα αριστερά αποφάσισε να πάει εκεί που ακροαριστερός δεν είχε πατήσει ποτέ, δηλαδή να πραγματοποιήσει «αντιφασιστικό συλλαλητήριο στον Γέρακα».⁵

Τον Νοέμβριο του 2019, η κατάσταση κορυφώθηκε. Περιθωριακά ακροδεξιά site ανακάλυψαν «εκατό καταλήψεις σχολείων για τη Μακεδονία».⁶ Τα όχι ακροδεξιά site μετρούσαν τις ακροδεξιές καταλήψεις και τις έβγαζαν ακόμη περισσότερες. Κατά τα άλλα, το ακροδεξιό κίνημα στα σχολεία, εξηγείτο με τις γνωστές κοινωνιολογικές μεθόδους, σύμφωνα με τις οποίες «στις υποβαθμι-

ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ 2018: ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ «ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ»

Ανά κάποιους μήνες οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που ανήκουν στους antifa πυρήνες της πόλης ξαμολιούνται και μοιράζουν έντυπα σε δεκάδες σχολεία της Αθήνας. Επί δέκα και βάλε χρόνια, εκατοντάδες χιλιάδες μαθητές και μαθήτριες έχουν πάρει στα χέρια τους ένα antifa έντυπο και ταυτόχρονα έχουν πλουτίσει με τα λόγια τους και τις ιστορίες τους τη συλλογική εμπειρία των antifa ομάδων. Οπότε, έχοντας ρίξει τις αναγκαίες χιλιάδες συλλογικές εργατώρες αντί για κλικ στο διαδίκτυο, διαθέτουμε καλή γνώση του τι παίζει στα λύκεια της Αθήνας και είμαστε στην ευχάριστη θέση να γνωρίζουμε από πρώτο χέρι τι συμβαίνει όταν διατυπώνονται οι γνωστοί χοντροκομμένοι μύθοι.

Επειδή μάλιστα δε θεωρούμε το ζήτημα καθόλου ασήμαντο, γράφουμε συχνά γι' αυτό. Οπότε έχουμε τη δυνατότητα να θυμόμαστε όλες τις προηγούμενες φορές που λέγονταν τρέλες για τα πολιτικά φρονήματα των μαθητών λυκείου. Θα σταθούμε μόνο στα τελευταία παραδείγματα. Ετούτο είναι το πρώτο: ήταν 2018 και ο μύθος των φασιστοκρατούμενων σχολείων είχε αναβίψει, για λόγους που εξηγούνται στο κυρίως κείμενο. Κι όμως, αν κανείς κοιτούσε τα ίδια τα σχολεία, ο μύθος δεν μπορούσε να σταθεί όρθιος ούτε πέντε λεπτά. Αυτή τη φωτό μάς την έστειλαν οι ίδιοι οι μαθητές ή την τραβήξαμε μόνοι μας; Δε θυμόμαστε.

σμένες δυτικές συνοικίες ο ρατσισμός και η ακροδεξιά βρίσκουν έδαφος να αναπτυχθούν», δίχως καν να είναι ανάγκη να ξεκαθαριστεί για ποιας πόλης τις δυτικές συνοικίες ομιλεί ο αναλυτής.⁷ Τελικά η όλη υπόθεση τελείωσε μεταξύ 29 και 30 Νοεμβρίου με κάποιου είδους «πανελλαδικό κάλεσμα για πατριωτικές καταλήψεις». Που πήγε άπατο, γιατί τα σχολεία κατέληξαν κατειλημμένα από το γνωστό πολυεθνικό εργατικό υποκείμενο που εδώ και είκοσι τουλάχιστον χρόνια αποτελεί τη μαθητική νεολαία της χώρας.

Καθώς υπήρχαμε και τότε, όταν όλα τέλειωσαν, ήμασταν σε θέση να σουμά- ρουμε την κατάσταση σε μια δημόσια πολιτική συζήτηση. Και διαπιστώναμε ότι τα οφέλη από το συμπούρμπουλο δεν ήταν λίγα.⁸

Καταρχήν είχαμε τα συντεχνιακά οφέλη. Δηλαδή:

1. Για την άκρα αριστερά, το 2018, τα πράγματα ήταν κομματάκι στριμόκωλα. Η συντονισμένη «αγανάκτηση» παρέα με την άκρα δεξιά στην πλατεία Συν- τάγματος, τα πατριωτικά καραγκιοζιλίκια του είδους «ανένδοτο ΟΧΙ στο δημο- ψήφισμα» και μετά τουμπεκί και συγκυβέρνηση με τον Καμμένο ήταν εθνικώς αναγκαία τότε που γίνονταν. Αλλά κάθε εθνική θυσία έχει το κόστος της, γι' αυτό τη λένε θυσία. Δηλαδή οι ακροαριστερές ηγεσίες είχαν περάσει τα χρόνια μετά το 2015 αμοιβάμενες και διοριζόμενες, πλην όμως με τις οργανώσεις να φυτο- ζωούν και με το στελεχικό δυναμικό να αιμορραγεί. Οι αριστερές οργανώσεις χρησιμοποίησαν το «αντιφασιστικό κίνημα» του 2018 για να επανεμφανίσουν ό,τι είχε απομείνει από το κορμί τους σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Εν ολίγοις ξέπλυμα, αναγκαίο και εξόχως ωφέλιμο.

2. Οι ναζιστές είχαν περάσει τα χρόνια μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα προσπαθώντας να μην τους χώσουν φυλακή οι συγγενείς δεξιές δυνάμεις. Χε- σμένοι πάνω τους, χρησιμοποίησαν το «φασιστικό κίνημα» για να κινητοποιήσουν ό,τι υπήρχε στα σχολεία, μπας και μπερδευτεί κανείς από τους διώκτες τους και τους αναγνωρίσει για υπολογίσιμη δύναμη, ή έστω μπας και μπερδευ- τεί κανείς δικός τους και τους ψηφίσει. Κι επειδή βασικά στα σχολεία δεν υπήρχε τίποτα, εκτός βέβαια από τα παιδιά τους, κι επειδή οι ναζιστές ψηφοφόροι, που πρώτα και κύρια καταλαβαίνουν το συμφέρον, επέστρεφαν στις αγκάλες της ΝΔ δίχως πίσω να κοιτούν, κι επειδή κάθε πνιγμένος πιάνεται απ' τα μαλλιά του ή έστω από την καράφλα του, οι ναζιστές έκαναν το αναμενόμενο: καβάλησαν την αριστερή ρητορική περί «κυριαρχίας του φασισμού» μπας και εμφανιστούν ως ακόμη ζωντανοί, βασικά στο διαδίκτυο. Εν τω μεταξύ κάνανε τον σταυρό τους.

3. Ο Σύριζα πήγαινε για εκλογές. Όπως και το ΠΑΣΟΚ, που ήταν η προηγού- μενη μορφή του, ο Σύριζα καραγουστάρει δραστήρια άκρα δεξιά. Γιατί η άκρα δεξιά συσπειρώνει τη βάση του Σύριζα και κόβει ψήφους από τον εχθρό. Ο Σύ- ριζα, με το ένα χέρι κανόνιζε να καθυστερήσει το αποτέλεσμα «της δίκης του αιώνα», μπας και υπάρξει κάνας ναζί να κόψει ψήφους από τον Κούλη, και με το άλλο χέρι κανόνιζε να εμφανίσει «ναζιστές στα σχολεία» μπας και αναστηθούν οι πεθαμένοι της άκρας αριστεράς και μπας και επιστρατευθεί το «ο λαός δεν ξεχνά τι σημαίνει δεξιά», που τόσο είχε οφελήσει παλαιότερα τον πρώτο συρι- ζαίο, Ανδρέα Παπανδρέου.

Καταλάβατε: όλες οι πολιτικές δυνάμεις της χώρας είχαν λόγους να γουστά- ρουν, εκτός από την επάρατο. Αλλά ακόμη και η επάρατος κατά βάθος γού- σταρε· γιατί εκτός από τα εκλογικά, υπήρχαν και τα εθνικά οφέλη.

Δηλαδή Συμφωνία των Πρεσπών. Το ελληνικό κράτος είχε περάσει είκοσι χρό- νια πιπιλίζοντας τα μυαλά των υπηκόων περί «ελληνικότητας της Μακεδονίας». Το 2018, το ελληνικό κράτος συνειδητοποίησε ότι πρέπει να πάψει να παίζει αυτό το παιχνίδι, ή ειδάλλως να αποδεχθεί την κυριαρχία του βουλγαρικού και του τουρ- κικού κράτους στα βόρεια σύνορά του. Η «Συμφωνία των Πρεσπών» έπρεπε να υπογραφεί στα γρήγορα. Πώς όμως θα γινόταν η διαχείριση του πράγματος στο εσωτερικό της χώρας; Πώς οι πατριώτες ψηφοφόροι θα ξεχνούσαν το πιπίλισμα είκοσι χρόνων; Πώς οι Έλληνες θα έκαναν γαργάρα είκοσι χρόνια ανένδοτου πα- τριωτισμού, ώστε να αποδεχθούν ετούτη την εθνικώς επωφελή συμφωνία;

Εδώ το «φασιστικό μαθητικό κίνημα» αποδείχθηκε και εθνικώς εκτός από κομματικώς ωφέλιμο. Οι ακροαριστεροί έσκουζαν περί εξάρτησης. Οι ακρο- δεξιοί έσκουζαν περί εθνικής προδοσίας. Μια «εισβολή στη βουλή» οργανώ- θηκε σε ζωντανή μετάδοση, ώστε να δούν όλοι ότι οι οπαδοί του «Μακεδονία ελληνική», δεν ήταν «η αγνή ελληνική ψυχή», που λέγαμε τόσα χρόνια, αλλά κάτι μισότρελο με περικεφαλαίες και εικόνες της Παναγιάς. Τελικά τα εθνικά οφέλη της «Συμφωνίας των Πρεσπών» καλύφθηκαν κάτω από το σούσουρο του παλαβού πατριωτισμού, είτε στην εκδοχή της εξάρτησης είτε στην εκδοχή της προδοσίας. Ο σοβαρός πατριωτισμός επικράτησε. Δίχως καν να χρειαστεί να εξηγήσει στον ελληνικό λαό τι θέλαμε από τη Συμφωνία των Πρεσπών και γιατί λέγαμε μαλακίες επί είκοσι χρόνια.⁹

ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ 2020: ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ «ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΜΑΣΚΑ ΚΑΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΑΝΑ ΤΑΞΗ»

Πέρυσι τον Οκτώβρη βρεθήκαμε αντιμέτωποι με έναν πολύ πιο ύπουλο μύθο. Το μύθο των «κοινωνικά υπεύθυνων» μαθητών που κάνουν κατάληψη για να διεκδικήσουν περισσότερα μέτρα και «λιγότερους μαθητές ανά τάξη». Φυσικά δεν το πιστέψαμε ούτε στιγμή. Αντίθετα, καταλάβαμε από την πρώτη στιγμή ότι ήταν οι αριστεροί καθηγητές που κότσαραν το αίτημα «15 μαθητές ανά τάξη», πατώντας πάνω στην αδυναμία των μαθητών να μιλή- σουν για λογαριασμό τους. Όπως καταλαβαίναμε το πράγμα, τα πραγμα- τικά αίτια των καταλήψεων δεν ήταν άλλα απ' τη μόνιμη μαθητική άρνηση προς το σχολείο με κωδικό «μας έχετε πρήξει».

Οι μαθητές των ΕΠΑΛ, λόγω ταξικής σύνθεσης, ήταν στην αιχμή αυτής της άρνησης. Και στις καλές τους στιγμές, βρήκαν τρόπους να την εκφράσουν και με λόγια. Οι μαθητές του ΕΠΑΛ της φωτογραφίας για παράδειγμα, δεν ψήνονταν καθόλου με τα αριστερά αιτήματα και το δήλωναν ξεκάθαρα με το σύνθημα που βλέπετε. Και για να μη διανοηθεί κανείς να τους πει φασί- στες, υπέγραψαν κιόλας «Αντιφά Σχολεία». Ενα μαθητή σε άλλο σχολείο τον είχαμε ρωτήσει αν θα φορέσει μάσκα και η αρνητική του απάντηση συνο- δευόταν απ' το «αφού είμαι ΕΠΑΛ ρε μαλάκα...».¹²

Αν οι αριστεροί φοιτητές έκαναν τον κόπο να επισκεφθούν τα λύκεια της πόλης δίχως εντολή της καθοδήγας, θα είχαν ήδη καταλάβει την εχθρότητα με την οποία η εργατική νεολαία αντιμετωπίζει την αριστερά έπειτα από τα κατορθώματα του τελευταίου έτους. Το έχουμε πει πολλές φορές: πηγαί- νοντας να μοιράσουμε τις προκηρύξεις μας στις καβότζες που είχαν φτιαχτεί μέσα στην καραντίνα η πρώτη ερώτηση που ακούγαμε ήταν «Αριστεροί είστε; Δε θέλω». Όταν λέγαμε πως είμαστε antifa και όχι αριστεροί, σκάγανε χαμόγελα.

Σε ένα απ' τα σχολεία συναντήσαμε μάλιστα το εξής θέαμα: κάποιοι μαθη- τές είχαν ψειρίσει το πανό του ΚΚΕ που ζητούσε κι άλλα μέτρα, το είχαν γυ- ρίσει απ' την ανάποδη και είχαν γράψει πάνω «Antifa South», αναγνω- ρίζοντάς μας ως τους «δικούς τους». Το μίσος προς τους αριστερούς ρου- φιάνους ήταν αστείρευτο. Δυστυχώς στη φωτό φαίνεται μόνο η «δική μας» μεριά του πανιού, οπότε θα πρέπει να αρκεστείτε στον λόγο μας. Φαντα- στείτε όμως να ψειρίζαν απλά το πανί και να μην έγραφαν τίποτα απ' την άλλη: δε θα μπορούσαν άνετα να χαρακτηριστούν από τους αριστερούς «φασίστες»;

ΤΙ ΚΑΝΕΙΣ Μ' ΕΝΑ ΛΥΚΕΙΟ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΠΙΑΣΕΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ;

Είμαστε το antifa. Για πάνω από δέκα χρόνια, επισκεπτόμαστε τακτικά τα λύκεια της Αθήνας για να μοιράσουμε antifa έντυπα. Ακούγαμε από παντού ότι η Χρυσή Αυγή έχει «πυρήνες σε όλα τα σχολεία». Κι όμως, ποτέ δε μας έτυχε να δεχθούμε... «μαζική επίθεση».

Αντίθετα, μάθαμε πολύ καλά ότι ένα λύκειο είναι μια μικρή ζούγκλα, ένα πεδίο συσώρευσης ταξικών, κοινωνικών και πολιτισμικών αντιθέσεων. Μια εστία διαρκούς έντασης, στην οποία συνυπάρχουν αναγκαστικά εκατοντάδες νεαροί και νεαρές. Υπάρχουν και κάτι φορές που ανάμεσά τους υπάρχουν και ναζί μαθητές.

Πριν από τριετήσια χρόνια, είχαμε κληθεί να αντιμετωπίσουμε ένα ναζί παρεάκι που την είχε δει παραπάνω απ' τα κυβικά του σε ένα λύκειο της Καλλιθέας. Τίποτα πρωτότυπο, το παρεάκι έβαφε σποραδικά ναζί συνθήματα στους τοίχους του σχολείου. Τότε είχαμε κάνει κι εμείς μια μικρή αντιφασιστική καμπάνια στο σχολείο, μια «παρέμβαση» που λένε κι οι αριστεροί!

Όμως, ούτε καταγγείλαμε κανέναν, ούτε φύγαμε εμείς με ασθενοφόρα, ούτε έφυγαν οι ναζί με ασθενοφόρα. Αντί να στοχεύσουμε στο ναζί παρεάκι, απευθυνθήκαμε στο υπόλοιπο σχολείο που ήμασταν βέβαιοι ότι τα είχε πάρει κρανίο με το ναζί παρεάκι. Δηλαδή: το βράδυ πήγαμε και κανιβαλίσαμε κάθε σπιθαμή τοίχου με αντιφασιστικά συνθήματα (αδειάσαμε καμιά εικοσαριά σπρέι) και το πρωί πήγαμε όλοι και όλες μαζί και μοιράζαμε την προκήρυξη που εξηγούσε τι κάναμε και κατηγορούσε τη διευθύντρια για ανοχή στο παρεάκι των ναζί.

Το αποτέλεσμα; Το ναζί παρεάκι βρέθηκε αντιμέτωπο με όλο το υπόλοιπο σχολείο (ακόμα ακόμα και με τη διευθύντρια που φοβήθηκε μην της βγει το όνομα) και έκανε την πάπια.¹³ Εμείς, από την άλλη, κάναμε ένα κάρο φίλους.

Δηλαδή το ακριβώς αντίθετο από την «παρέμβαση» των «φοιτητών ΕΑΑΚ» στη Σταυρούπολη.

Λογικό κι αυτό· γιατί οι στόχοι της «παρέμβασης στη Σταυρούπολη» ήταν οι ακριβώς αντίθετοι από τους δικούς μας.

Και πήγαμε παρακάτω. Εν τω μεταξύ, οι ιθύνοντες είχαν αποκομίσει σοβαρά διδάγματα από την υπόθεση, ο καθείς από το δικό του μετερίζι. Διδάχθηκαν τους τρόπους με τους οποίους πρέπει να γίνεται η σκηνοθετική κάλυψη των ακροδεξιών. Διδάχθηκαν πώς να ανακαλύπτεις τον πιο τρελό για να τον πάρεις φωτογραφία. Διδάχθηκαν πώς να ανασταίνεις μια ακροαριστερή οργάνωση έπειτα από πέντε χρόνια ρουφιανιάς. Διδάχθηκαν ότι κάθε ματσοκονιά μπορεί να καλυφθεί κάτω από τον θόρυβο που δημιουργεί η μελετημένη μηντιακή κάλυψη της τρελαμένης άκρας δεξιάς.

Στα τρία χρόνια που μεσολάβησαν, ετούτα τα διδάγματα αποδείχθηκαν ιδιαίτερα χρήσιμα.

Γιατί παρακάτω η φάση είχε ιό.

ΤΟ ΠΑΡΟΝ: Ο ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΠΑΛ

Ας γυρίσουμε τώρα στο σημείο όπου είχαμε καταλήξει ότι όλοι μαζί, αριστεροί και μμε, έστησαν τον θάλαμο της Σταυρούπολης Θεσσαλονίκης. Και αναρωτιόμασταν «γιατί».

Ως προς τα επιμέρους κομματικά συμφέροντα, πολλά από αυτά παραμένουν ως είχαν το 2018, και μπορείτε να κάνετε μόνοι σας τις αναγκαίες προσθήκες, για παράδειγμα αντικαθιστώντας τη φράση «οι ναζί που δεν θέλουν να πάνε φυλακή», με τη φράση «οι ναζί που θέλουν να βγουν από τη φυλακή».

Από την άλλη όμως, υπάρχουν και ορισμένοι στρατηγικοί λογαριασμοί που πρέπει να επανεκτιμηθούν. Για παράδειγμα, ξεκινώντας από τον Φλεβάρη του 2020, ο Σύριζα και η άκρα αριστερά αναδείχθηκαν ως το κρατικό σταλινικό κα-

τασκέυασμα που είναι, πρωτοστατώντας, τόσο στο εγχείρημα του υποχρεωτικού εγκλεισμού, όσο και στις οικονομικές του συνέπειες επί της εργατικής τάξης. Λέμε «πρωτοστατώντας» και το εννοούμε: η συμβολή τους υπήρξε απολύτως κομβική για την επιτυχία του εγκλεισμού. Πράγματι, είναι ένα πράγμα να σου λέει ο Χαρδαλιάς και η *Καθημερινή* «κάτσε σπίτι μη σε σκίσουμε» και άλλο πράγμα, εντελώς διαφορετικό, να σου λένε ακριβώς το ίδιο πράγμα κάτι μαλλιάδες που τελούν υπό την ελευθεριακή αίγλη του σφυροδρέπανου. Το μήνυμα που έστειλε η αριστερά στην εργατική τάξη τον Μάρτιο του 2020, ήταν πολύ βαθύτερο από την «κοινωνική ευθύνη» και θα μπορούσε να συνοψιστεί στο «δεν υπάρχει ελπίδα».

Οι συνέπειες αυτής της πρόσφατης υπηρεσίας προς το έθνος είναι μάλλον συντριπτικές για την αριστερά. Αναμφίβολα, η ρητορική της καραντίνας χρησιμοποιήθηκε τα διδάγματα του 2018 όσο δεν πάει, με καλύτερο παράδειγμα την εμβληματική φωτό με κυρία που πηδάει πάνω στις αγνές μάσκες προστασίας και προηγούμενως μπορεί να πηδούσε πάνω στη φωτογραφία του Ζόραν Ζάεφ. Και πάλι όμως, παρά την εξαιρετική σκηνοθεσία, και ίσως και λιγάκι εξαιτίας της, η συσκότιση πήγε πολύ χειρότερα από όσο θα βόλευε. Σήμερα, για ένα σημαντικό τμήμα της εργατικής τάξης και ιδιαίτερα της εργατικής νεολαίας, οι οργανώσεις της άκρας αριστεράς δεν γίνονται πλέον αντιληπτές όπως παλιά, π.χ. ως κάτι βαρετό φλώρο απ' την Εκάλη. Τη σημερινή ημέρα γίνονται αντιληπτές ως εχθρικές οργανώσεις, ως «αυτοί που μας κλείσανε σπίτι», ως «οι μαλάκες με τους γιατρούς». Και σα να μην έφτανε αυτό, οι κρίσεις διαδέχονται η μία την άλλη, και το εθνικό συμφέρον δεν παύει να χρειάζεται τις υπηρεσίες της αριστεράς. Ο χρόνος για νέο ξέπλυμα είναι απελπιστικά λίγος.

Φυσικά θα ήταν αφελές να περιμένουμε από αυτούς που έλεγαν «μάσκες» και εννοούσαν «μόκο» να πουν ποτέ τα πράγματα με το όνομά τους. Τα λένε όμως όσο ευθύτερα θα τολμούσε να ελπίζει κανείς από τέτοιους ανθρώπους. Πάρτε για παράδειγμα τα τελευταία επεισόδια με τους «φασίστες των ΕΠΑΛ». Αν συγκρίνει κανείς με τα επεισόδια του 2018, οι ομοιότητες είναι παντού, από το θεώρημα «οι φτωχοί γίνονται εύκολα φασίστες», μέχρι το κανονισμένο ξύλο σε αγνούς αριστερούς φοιτητές. Υπάρχει όμως και μια σημαντική διαφορά: η λέξη «ΕΠΑΛ», το 2018 είχε παραμείνει ανεπίπρωτη. Αντίθετος τώρα, η λέξη «ΕΠΑΛ» χρησιμοποιείται ως κωδικός.

Εννοείται ότι η λέξη «ΕΠΑΛ» είναι ένας πολύσημος κωδικός. Τα «ΕΠΑΛ» είναι τα πιο πολυεθνικά σχολεία της χώρας. Τα «ΕΠΑΛ» είναι το μέρος όπου μαντρώνεται το μεγαλύτερο τμήμα της νεολαίας της εργατικής τάξης μέχρι να «εισέλθει στην αγορά εργασίας». Τα «ΕΠΑΛ» είναι οι μαθητές και οι μαθήτριες που δέχθηκαν τη χειρότερη πίεση, τα περισσότερα πρόστιμα, τις μεγαλύτερες απαγορεύσεις. Τα «ΕΠΑΛ» είναι το σημείο όπου η εργατική απέχθεια προς την αριστερά, την αστυνομία και τα «αναγκαία μέτρα» σιγοβράζει δύο χρόνια τώρα.

Και να που με συνειδητές προσπάθειες, εντός ολίγων μόνο ημερών, τα ΕΠΑΛ μετατρέπηκαν σε συνώνυμο του «φασισμού». Λέμε συνειδητές προσπάθειες και το εννοούμε. «Φοιτητές των ΕΑΑΚ» απεστάλησαν στα «ΕΠΑΛ» προς διαφωτισμό και οι εικόνες που προέκυψαν ήταν η πιο ξεκάθαρα συμβολική επίκληση του ταξικού χάσματος που έχουμε δει ποτέ μας. Αλληπάλληλα βίντεο με τραμπούκους ακροδεξιούς της εργατικής τάξης και σώφρονες αριστερούς της μεσαίας τάξης πήγαν από το ένα καλωδίο στο άλλο σαν τα αλήστου μνήμης βίντεο από τις περιπέτειες της Χρυσής Αυγής στις λαϊκές αγορές.¹⁰ Ακολούθησαν κοινωνιολογικές αναλύσεις στα πλαίσια των οποίων ο «φασισμός» αναδείχθηκε για άλλη μια φορά ως βούρλισμα των φτωχών που θα θεραπεύσουν οι μικρομεσαίοι. Το πράγμα ολοκληρώθηκε με την επίκληση «πού, μα πού είναι η αστυνομία να τους μαζέψει».

Έτσι ακριβώς, το όλο πράγμα λειτουργεί ως σχεδιασμένη νομιμοποίηση αστυνομικών επιχειρήσεων ενάντια στην εργατική νεολαία. Αυτό δεν είναι πρόβλημα. Έχει συμβεί ήδη, στις 30 του Σεπτεμβρίου, όταν η κατάληψη του ΕΠΑΛ Ευόσμου δέχτηκε τη σχετική μεταχείριση της αστυνομίας, με 38 προσαγωγές και οκτώ συλλήψεις.¹¹ Δείτε τα σχετικά δημοσιεύματα. Ψάξτε μια κουβέντα συμπάθειας για τους συλληφθέντες μαθητές. Αναζητήστε μια εκτίμηση περί του πόσο φασίστες είναι ή δεν είναι. Δεν θα βρείτε τίποτα. Γιατί είναι «ΕΠΑΛ». Και τα «ΕΠΑΛ» πρέπει να τα συλλαμβάνει η αστυνομία. Πόσα χρόνια έχουν περάσει από το Δεκέμβριο του 2008, ε;

Γελιέται όποιος θεωρεί πως κάτι τέτοια επεισόδια είναι «ευτράπελα» ή γίνονται «κατά λάθος». Η ιστορική συγκυρία δεν αντέχει άλλο τα ευτράπελα, προσπάθει την κατάστρωση στρατηγικών. Και όλες οι στρατηγικές, επειδή είναι κρατικές στρατηγικές, συντάσσονται ενάντια στην εργατική τάξη. Η εργατική τάξη δαιμονοποιείται σήμερα, όχι για να δεχθεί την παροδική βία των μπάτσων, αλλά για να δεχθεί τη μόνιμη, στρατηγικά βίαιη μεταχείριση των καιρών της κρίσης. Ήδη αυτή η στρατηγικά βίαιη μεταχείριση προαναγγέλλεται από κάθε

τυπωμένη σελίδα και κάθε καλώδιο: ως ιός που απειλεί, ως πληθωρισμός που έρχεται, ως ηλεκτρικό ρεύμα που ακριβιάνει. Ως μισθοί που δεν φτάνουν και ως βία που περισσεύει. Αυτή η βία του μέλλοντος αποενοχοποιήθηκε προκαταβολικά, για ένα σημαντικό κομμάτι της εργατικής τάξης, μέσω της δαιμονοποίησης των «ΕΠΑΛ».

Αυτή είναι η κατάσταση αδέρφια. Η κρίση επελαύνει. Το κράτος ετοιμάζει τις ταξικές επιθέσεις του. Η αριστερά αναγαλλιάζει μπροστά στο ταξικό χάσμα και το υιοθετεί ως έχει. Αναδύεται ως δύναμη πειθάρχησης και αντιλαμβάνεται τον εαυτό της ως τέτοιο. Υιοθετεί τον ταξικό ρατσισμό ως βασική της ιδεολογία. Λιάζεται ξεδιάντροπα μπρος στα έκπληκτα μάτια μας ως αυτό που είναι, δηλαδή κράτος.

Το ζήτημα δεν είναι ποιος θα διαφωτίσει τα «ΕΠΑΛ».

Το ζήτημα είναι ποιος θα τολμήσει να τα υπερασπιστεί.

1. Πρόσφατα είχαμε τη σπάνια ευκαιρία να πραγματοποιήσουμε επιτόπιο έρευνα γύρω από το γνωσιακό χάσμα βάσης και καθοδήγησης. Σχετικά μπορεί να δει κανείς το [autonomeantifa.gr > speaking > «Πλυνητρέξ»](https://autonomeantifa.gr/speaking), εδώ <https://autonomeantifa.gr/plyntirex/>.
2. «Ο ευρωπαϊκός τύπος για την ομιλία του Α. Τσίπρα στο ευρωκοινοβούλιο», [cnn.gr, 11/9/2018](https://www.cnn.gr/politiki/story/146367/o-eygoraikos-typos-gia-tin-omilia-toy-a-tsipra-sto-eyrokoionovlylio), εδώ <https://www.cnn.gr/politiki/story/146367/o-eygoraikos-typos-gia-tin-omilia-toy-a-tsipra-sto-eyrokoionovlylio>.
3. Δημήτρης Τερζής & Δημήτρης Κουκλουμπέρης, «Οι Ακροδεξιόι δεν Κάνουν Διακρίσεις», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 25/9/2018.
4. Ο λόγος που τα θυμόμαστε είναι ότι είχαμε γράψει και κείμενο για το θέμα: «Τι έχουν τα έρμα και τα δέρνουν», [Antifascrista.net](https://antifascrista.net), 10/10/2018. Εκεί δηλώναμε ότι οι συριζαίοι το κάνουν επίτηδες και προειδοποιούσαμε τη βάση των ακροαριστερών οργανώσεων να προσέχει για να μη φάει τζάμπα ξύλο. Πού να φανταστούμε τι θα γινόταν μετά...
5. «Η ANΤΑΡΣΥΑ καλεί στο αντιφασιστικό συλλαλητήριο στον Γέρακα, Σάββατο 24/11», randiera.gr, 21/11/2018.
6. «Υπό κατάληψη περίπου εκατό σχολεία στη Θεσσαλονίκη για το μακεδονικό», voria.gr, 29/11/2018.
7. Η «εκπαιδευτικός Φωτεινή Παπαδοπούλου» αναλύει τις «υποβαθμισμένες δυτικές συνοικίες» ακατανόμαστης πόλης στο Απόστολος Λυκεσάς, «Ακροδεξιόι στήνουν καταλήψεις σε σχολεία», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 22/11/2018.
8. Τα λεγόμενα σε εκείνη την εκδήλωση περιλαμβάνονται στην εξαντλημένη πλέον μπροσούρα *Autonome Antifa, Ο εθνικοσοσιαλισμός και οι εχθροί του*, Αθήνα, 2019. Να πάτε να τα διαβάσετε άλλη μια φορά, κάνει καλό στην ψυχολογία.
9. Στην απίθανη περίπτωση που κάποιος ενδιαφέρεται για τους λογαριασμούς πίσω από τη «συμφωνία των Πρεσπών», μπορεί να διαβάσει το «Να αναλάβουμε αυτή τη χώρα» είναι αριστερή ατάκα: Εξηγούμε τη «Συμφωνία των Πρεσπών», *Antifa #65*, 5/2019.
10. Γι' αυτά τα καλοκαιρινά video του 2012 και τη λειτουργία τους, δες «Viral», *antifa #33*, 10/2012, εδώ <https://autonomeantifa.gr/viral-dimosieythike-sto-periodiko-antifa-33-oktov/>
11. «ΕΠΑΛ Ευόσμου: Οκτώ συλλήψεις για επεισόδια, οι πέντε ανήλικοι», iefimerida.gr, 1 Οκτωβρίου 2021.
12. Περισσότερα για τις μαθητικές καταλήψεις και τα αιτήματά τους στο «Αφού είμαι Επάλλρε μαλάκα...», *Antifa #72*, 10/2020. Με κάποιον τελικά όχι και τόσο περιεργό τρόπο, σ' εκείνο το κείμενο η λέξη «ΕΠΑΛ» αναφέρεται καμιά δεκαριά φορές – τι σύμπτωσης...
13. Περισσότερα για το θέμα στο «Τι κάνεις μ' ένα λύκειο που έχει πιάσει φασίστες;», *Antifa #60*, 06/2018.
14. «Σε αστυνομική περιφρούρηση παραμένουν τα ΕΠΑΛ Σταυρούπολης και Ευόσμου», ertnews.gr, 04/10/21.

Επάνω οι μαθητές του ΕΠΑΛ Ευόσμου κάνουν μαλακίες. Κάτω το ΚΚΕ κι οι μπάτσοι (αχνοφαίνονται στο βάθος) τούς εξηγούν ότι δεν πρέπει να κάνουν μαλακίες.

ΤΟ ΕΠΑΛ ΕΥΟΣΜΟΥ

Το αναφέραμε και στο κυρίως κείμενο, αλλά μας φαίνεται σημαντικό και το επαναλαμβάνουμε: Το μηνιακό σκηνικό που στήθηκε γύρω απ' το ΕΠΑΛ Σταυρούπολης είχε ως αποτέλεσμα η κατάληψη του ΕΠΑΛ Ευόσμου να αντιμετωπιστεί απ' την αστυνομία με 38 προσαγωγές και 8 συλλήψεις. Προσοχή! Πρόκειται για διαφορετικό σχολείο. Στο οποίο δε διαδραματίστηκαν «φασισμοί» σαν αυτούς που διαδραματίστηκαν στο ΕΠΑΛ Σταυρούπολης. Όχι. Το ΕΠΑΛ Ευόσμου δεν την έπεσε καν σε κάποιον αριστερό φοιτητή. Το ΕΠΑΛ Ευόσμου έκανε αγνά λαϊκά μπάχαλα, απ' αυτά που την πέφτουν στους μπάτσους και που τόσο άρεσαν στην αριστερά όταν τα έκαναν όλα τα σχολεία της Ελλάδας τον Δεκέμβρη του 2008. Αλλά χάρη στο θεάρεστο έργο της αριστεράς, ο κωδικός ΕΠΑΛ χρησιμοποιήθηκε για να μετατρέψει δια της επαγωγής τους μαθητές του Ευόσμου σε «φασίστες», που τους αξίζει να τους μαζέψει η αστυνομία. Το σχολείο τους για μέρες είχε τεθεί υπό «αστυνομική περιφρούρηση».¹⁴

Και σα να μην έφτανε αυτό, αφού οι μαθητές του Ευόσμου αντιμετωπίστηκαν απ' την αστυνομία και η κατάληψη έσπασε, οι αριστεροί πήγαν με μάσκες να καλέσουν τους μαθητές στο «αντιφασιστικό συλλαλητήριο», όπου «θα τηρούνται όλα τα αναγκαία μέτρα». Παρέα είχαν και τους μπάτσους να προσέχουν μην κάνουν καμιά μαλακία οι μαθητές (όσοι δεν είχαν πάει κρατητήριο τέλος πάντων)...

ΚΑΤΙ ΠΑΛΙΑ ΒΙΝΤΕΟ ΜΕ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩΤΕΣ

Επειδή έχουμε τύψεις και επειδή είναι σημαντικό, ας θυμίσουμε και ένα ακόμη επεισοδιάκι. Τον Ιανουάριο του 2021, δύο μαθητές απ' το Περιστέρι δείρανε μέσα στο μετρό ένα φασίστα σταθμάρχη που τους είχε φτάσει στο «αμήν». Όχι τίποτα σοβαρό, κάνα δυο σφαλιάρες. Ακολούθησε προμελετημένη διαπόμπευση της εργατικής νεολαίας επί μία εβδομάδα. Από το κράτος, από τα μμε, από τους αριστερούς. Που φοβούνταν μη και γίνει έθιμο να δέρνεις το σταθμάρχη. Που έτρεμαν την οργή που βράζει μεταξύ της εργατικής νεολαίας. Που χρησιμοποίησαν τα βίντεο από τις κάμερες του μετρό σε λούπα για να μετατρέψουν τις δύο σφαλιάρες σε δύο χιλιάδες. Που χρησιμοποίησαν τους μαθητές από το Περιστέρι για να σημάνουν αυτό που τώρα αποκαλούν «ΕΠΑΛ». Το πράγμα ήταν τόσο συντριπτικό, που ακόμη και εμείς καταφέραμε να το βουλώσουμε. Εκτός βέβαια από την αφίσα της ομάδας antifa south που κοτσάρουμε εδώ για ιστορικούς λόγους.

Για τα κυβικά μας ήταν πολύ λίγο.

Ντρεπόμαστε κάπως που (σχεδόν) το βουλώσαμε.

Και ζητάμε ταπεινά συγγνώμη.